

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

45. Ægrotus ad Deum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Objectiuncula altera.

Ecce morior, qui diutius vivere poteram. Imò certe non poterat: nam si posses: puto viveres. Sed hoc dicere vis, volebam seu sperabam. Et hoc tibi crediderim, prout a iuniorum mortalium vitæ avidus, spei credulus est. Modicum vixi, ais. Quid si plus vixisses, nunquid ideo non vixisses modicum? Spatia vitæ huius imparia & incerta sunt, cuncta tamen breviter: vixit aliquis octoginta annis, quid hic quæso plus jam habet, quam qui octo? nisi forte curas, laboresque, & dolores, & fœdia ac peccata in lucro ponimus. Aut quid plus haberet si vixisset octingentis? nisi virtutes illius numeremus, non annos. Certe etiam Mathusale nongenti sexaginta novem anni, quid fuerunt nisi vapor ad modicum parens? Nullus omnino tam diu vixit aut tantum, ut non sibi modicum vixisse videatur, & est planè modicum quidquid hic vivitur: itaque si diu vivere delectat, vita illa quærenda est, ubi semper vivitur, quæ etsi hic non sit, tamen hic queritur. Sed ego morior, inquis, dum bene agere cogitabam. Quid agere cogitabas, nec agebas? Sic forsitan in perpetuum cogitasses. Sunt qui bene agere semper cogitent, nunquam tamen incipiant, nunquam agant. Tu, credo, unus illorum eras. Quod si bene agere cœperas, ne dubites, quamvis boni operis finem mors prævertat, apud infallibile rerum æstimatorem nil tibi subtrahitur; integra merces tibi est, non actuum modò, sed & votorum. Bono sis animo. Rectum & breve iter ad præmium est, MOR.

Spacia huius vitæ imparia & incerta sunt.

Iacobi c. 4. vers. 15.

Mori est rectum iter ad præmium.

§. 43. Contra alias ægroti querimonia.

Ægrotorum querela sunt innumera.

Epist. 78. mod.

Dolores præteritos retractare miserum est.

Prov. cap. 3. vers. 12. Inceperationem ergo Domini ne reprobes: quia ipse vulnerat & medetur: percutit & manus ejus sanabunt. An nescis, vulnus quod à chirurgo est, medicamentum esse & initium valetudinis? Tu ergo non vulnus, sed manum vulnerantis attende, & fateberis te jam esse multò saniores (certè animo, si velis) quam cum esses sanissimus. At dolorem, inquis, gravem sentio. Quid si sentias, si illum muliebriter tuleris? Quemadmodum perniciosior est hostis fugientibus, sic omne incommodum magis inflat cedenti & averso. Sed gravis est cruciatus. Non est fortium, levia tantum tolerare. Cogita, non dicam tot centena millia fortissimorum martyrum; sed alios tibi non ignotos doloris victores. Narrat Seneca fuisse

Seneca epist. ead. 78.

Idem.

A quemdam, qui dum varices præberet excandans, legere librum perseveravit. Martyres aspici: mutilatos, lectos, laceratos, altos, confoscos, fixos, stillantem ac guttatim mortuos vides. In hos memoriam sparge; & mirare te illis cetera simillimum, illorum tamen patientiam dissimillimam esse impatientiæ tuæ. Sed nihil, inquis, agere me finit morbus. Itane, nihil omnino? Vide quæso: corpus tuum invalitudo tenet, non animum. Itaque, si cursor sis, tibi pedes sunt ligati; si furor aut faber, manus impeditur. Quod si animus tibi esse in usu solet, suadebis, docebis, audies, discēs, quæres, recordaberis etiam ægrotus. Quid porro? nihil agere te credis, si temperans æger sis? si ostendas morbum posse superari, vel certè sustineri. Est, sihi crede, virtuti etiam locus in lectulo. Virtuti locus est in lectulo. Habes quod agas; bene luctare cum morbo, & satis egisti.

§. 44. Ægrotus ad seipsum, contra seipsum.

Quid ago? sicine ante canos morior, nec mihi, quod aliis, conceditur, senescere? nimirum in hoc omnes errore versamur, ut non putemus ad mortem, nisi senes inclinatosque jam vergere: cum eò statim infantia, & juvenus, atque omnis nos ferat. *Ætas senectutis vita immaculata.* Senectus omnium pulcherrima est. *Proba vita.* Melius est, cani sint sensus hominis quam caput. Senectutis dotibus abundè dives est, qui coluit Deum, qui prudenter vitam instituit, qui bene vixit. Et porro gloriosius est, virtute suâ quam temporis dono senuisse. Quicumque ad extremum fati sui venerit, diu vixit, & senex moritur. Stat sua cuique dies, ad quam cum venerit, metam attingit. Sed ea vitæ avaritia est, ut, cum moriendum, omnes nobis juvenes, hoc est, immaturi ad mortem videamur, eam octogenarii senes. Sed quid frustra annorum tuorum paucitatem numeras? Deus tibi vivendi spatium scripsit in tabulis providentiæ suæ, istud tu non ampliabis. Hoc iudicium à Domino *Ecd. c. 41. omni carni; & qui supervenerit tibi, in beneplacito Altissimi: v. 6. & 7. sive decem, sive centum, sive mille anni. Non est enim in inferno accusatio vita.* In Orbe altero, nulli Deum accusant quod nulla vitam non dederit longiorem; seipsos accusant, quod vitam non vixerint meliorem. Tu igitur hoc age, & annos æternos in mente habe. Nulla est jactura punctum temporis amittere, & æternitatem lucrari. Generosissime dixit Rex Macedo: Ego me melior non atavis spatio, sed perennitate. Tu quoque te meritis, non annorum termino, sed æternitate, quæ nullum habet terminum.

§. 45. Ægrotus ad Deum.

Deus meus, & desiderium cordis mei. Ego missellus homuncio, & vermiculus vilissimus, hic lectulo affixus jaceo, sine manuum & pedum usu: otiosus, iners, torpidus, inutilis servulus; terræ grave pondus, nullus pro te labores perfero. Desidero tamen, ô Deus, desidero tui causâ quam plurimum laborare: desidero pro te algere, aestuare, fatigari, vexari, cruciari pro te: famem & sitim, molestias pro te quam plurimas perferre, dolores pro te acerbissimos tolerare desidero.

Hoc me desiderare docuit beatus Dominicus, qui cum maximis doloribus solito gravius urgeretur, monitus est à socio, rogaret Deum mihi secum agi. Cui vir sanctus subiratus: Nisi, ait, de tuâ simplicitate mihi constaret, te protinus hinc expellerem, quod hæc dicere non veritus sis. Et mox in nudam humum se abiciens: Gratias, inquit, tibi ago, mi amantissime Deus, pro his quæ mihi dedisti perferenda. Auge dolores, multiplica cruciatus, da centum morbos: dabis etiam, far scio, simul patientiam.

Ecquid ego aliud dixero, quam hoc ipsum: Exiguum nimis est quod parior, ô Deus, his doloribus (alios, atque alios adde. Sæviore longè verbera sum meritis, quam tu mitissime Deus parcente manu infligis. Hic Domine

Aeternitatis Prodromi Caput II.

61

Domine ne parce, hic ure, hic seca, hic lacera, modo parcas aeternum. Si mihi sint centum corpora, centum ego cruces, tui amore, vestire velim: modo tibi placeam, modo inter tuos numerer, o Pater amantissime, quidquid mihi tandem doloris aut laboris sit sustinendum. Nullos labores, nullos dolores respicio, nullos accipio. Tua in me voluntas, Domine, integre fiat. Scio enim, quam bonum sit & facile tibi, Deus, servire, apud quem opus, & operis faciendi voluntas aequali saepe premio afficiuntur: apud quem voluisse facere, & fecisse, ejusdem esse pretii & meriti potest.

Ego jam ad quietem, a te, o bonitas, componor: nox mea mihi venit, qua nil amplius operari possum. Sed tamen, licet posse operari morbus mihi eripuerit, non tamen eripuit velle operari. Volo, Domine, volo, & dum in me superest vel halitus, tui amore & facere & pati paratus sum quicquid centum, quicquid mille fanulorum tuorum tuo amore flagrantissimi faciunt & patiuntur. Dic tantum Domine, quid me vis facere? quid pati me vis? Plenos ego tibi bonorum desideriorum Mundos offero. Ad Indos curram & extremos Japonas, sed voluntate curram & desiderio: non obstabunt huic montium juga, non praecipitia vallium; illa confendam, haec subibo: animum meum non morabuntur nivium cumuli, non eluviones aquarum; hos transneabo, illas perumpam: non saxa, non ignes revocabunt; illa percalcatum, hos suppressum ibo. Irrisiones etiam, contemptum, convitia, falsas accusationes pro te lubens volens patiar; propter te, o aeterna Sapientia, stultus haberi non tantum non recuso, sed ambio; sed & verbera pro te & tela accipere affecto, milites pro te mori ardentem concupisco. Nihil nimis arduum, nil nimis acerbum, nihil nimis difficile, nil erit inexpugnabile. Omnia superabos, pervincam & expugnabo omnia, te duce & adiutore. Et quicquid per vires non licebit, quocumque pedibus aut manibus perrepere non potero, illuc desiderio accedam, eo expeditis cogitationibus pertingam, id voluntate saltem & animo evincam.

Sed nunquid haec tanta desideria, si in opus prodeant, caelum mihi referant? nunquid si haec omnia factis representaro, aspectu Dei dignus ero? Ah! Domine Deus meus, si patiar & faciam, quicquid omnes unquam sanctissimorum hominum passi sunt & fecerunt, quicquid etiam pati aut facere voluerunt, non tamen ideo dignus sum qui vel momento te fruatur; quando minus ero, cum haec exigua & opere cassida desideria tibi offero. Quibus ergo modis iter ad caelum mihi expediam? O infinita bonitas, si mei misereri nolis, actum est de me: in caelum nunquam admittar, si tua misericordia excludat. Unicum ergo mihi asylum restat, unicum refugium ab ira tua & iusta in me indignatione. Misericordia tua, Domine, Oceanus est & immensissimum mare, in hunc ego me Oceanum, in hoc mare praecipitabo, cum me voluerit mors de hoc vitae colliculo deiecere. Sed etiam nunc dum colliculum hunc occupo, in inexhaustum tuum, o Deus, infinitae misericordiae pelagus me abijcio, certa spe, in his aquis tutum me fore ab inferorum incendiis. Clamo igitur cum Davide:

Miserere mei Deus, secundum magnam misericordiam tuam. Et secundum multitudinem miserationum tuarum dele iniquitatem meam.

Sed & in extremis meis angustiis, in supremam & ultimam vitam meam horula, cum animae meae jam jam erit de veteri sua tabernacula migrandum, hoc ipsum pro me clamare volo singulas respirationes meas: imò jam superstes & sanus deliberatissime & ardentissime volo, & jubeo, ut in ipso mortis meae momento, aut proximo ante illud tempore, singulicuique spiritus meus, tam Angelis quam hominibus vel singulicuique significet, se ad te, o Deus, clamare, neque verò aliud quam hoc ipsum:

Tom. I.

A MISERERE MEI DEVS, SECUNDVM MAGNAM MISERICORDIAM TVAM.

S. 46. Agrotus cum Deo paciscitur.

Summum illud ac panem ultimum Ecclesiae Africanae decus, Fulgentius, Ruspensis Pontifex, doctrinam & vitae sanctimoniam conspicuus, septuaginta diebus ante obitum, assidue ingeminabat has voces:

Domine, da mihi modo patientiam; postea indulgentiam. Hoc vir sanctissimus contra vim morbi, velut scutum obiciebat. Imò quò vehementius urebat dolor, eò ardentius precabatur hic praeful:

Patientiam o Domine, patientiam; postea da indulgentiam. Hoc est cum Deo suavisissime pacisci; nec praemium ante laborem, nec triumphum cupere ante victoriam, nec amoenissimum montis jugum sine sudore velle conscendere. Obiit Fulgentius ipse Januarii Calendis, novum utique annum exorsus in caelo nunquam finiendum.

Beatus Richardus Cicestrensis Antistes, ille aliis tam benignus, sibi rigidus, qui tria milia pauperum pane unico refecit, qui non hispido solum cilicio, sed & ferrea corpus lorica domuit: hic in fatali morbo, jam ultimae lineae admotus, illud Christi Domini creberrime repetit:

In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum. Subinde & Matrem Domini his vocibus inclamabat:

Maria Mater gratias,
Mater Misericordia,
Tu nos ab hoste protege,
Et horam mortis suscipe.

Inter quas voces animam reddidit Conditori. Nimirum quibus dura vita est, vix dura mors est. Et quemadmodum mori, poena improbis, sic portus est probis, & na ingressus ad immortalem vitam. Ita mors invitis impetrat, volentibus servit.

S. 47. Deo gratias, assiduum sit agroti canticum.

Virgo beatissima, Domini mater, MARIA, ne unquam Deum benedicere cessaret, uti Bonaventura Christi ra loquitur, illud unum in ore semper habuit: Deo gratias. Neque aliud ferè respondere solita est, quam hoc ipsum, Deo gratias. Hanc loquendi consuetudinem Ecclesia in tali auctore pie reverita, suis omnibus voluit esse utilissimam. Hinc illa Christianis olim, uti jam vide hic e. 3. Religiosis, in omni salutatione & congressu familiaris s. 21. vox: Deo gratias.

Divus Cyprianus cum à Proconsule Galerio interrogatus brevissime respondisset, recitata tandem è tabella anno 261. sententia: Thascium Cyprianum gladio animadverti placet: num. 30. dixit: Cyprianus, Deo gratias. Spiculatori verò aureos viginti quinque numerari iussit à suis diaconis. Lactentius Martyrum antesignanus, in candente craticula afflatus gratias egit. Thelica quoque fortissimus martyr dum ungulis laceratur, hoc ipsum inter carnificum rabiem ingeminavit: Deo gratias. Euplius etiam martyr, qui demum suspensus ad collum Evangelio plexus est capite, saepius iteravit hoc unum, Deo gratias. Bonifacius idem martyr, in saevissimis cruciatibus: Gratias, inquit, tibi ago, Domine Jesu. Beata Clara continuis viginti octo annis, morbo intabescens, assidue Deo gratias retulit. Anima quae benedicit, impinguabitur. Verissime dixit Prov. 6. 11. Augustinus: Quid melius & animo geramus, & ore promamus, & calamo exprimamus, quam Deo gratias? Hoc nec dici brevius, nec audiri latius, nec intelligi gratius, nec agi fructuosius potest. Deo gratias, qui te tam fidei pectore ditavit. &c. In adversis, inquit Chrysostomus, infideles maledicunt, Christiani gratias agunt. Vide quanta sit hac philosophia, cum Deum laetificas, diabolum pudefacis, quod male fit ad Coloss. 3. epist. 1. cum est, nihil esse facis. Nam & tu simul gratias agis, & Deus dolorem amputat, & diabolus abscedit. Nihil hac lingua sanctius est, quàm in adversis Deo gratias agis. Certe non est inferior lingua

F

Morbus non potest eripere velle operari.

Misericordia est unicum asylum ab ira Dei.